

Alerta

PER

JORDI CANTÓ I FONT

A humanitat tota, sense excepció, ha de treballar.

Originàriament, el treball deriva del mancament dels nostres primers pares a una disposició prohibitiva del Déu creador.

En ésser descobert el mancament, Déu digué a l'home: Guanyaràs el pa amb la suor del teu front.

El treball, que en un principi fou imposat a l'home com a càstig o sanció positiva al mancament per ell perpetrat, no ha d'ésser, però, mai considerat per nosaltres, els seus descendents, com estigma humiliant i evocador del pecat dels nostres primers progenitors. Malgrat que l'afront d'un mancament obligués a treballar al nostre primer pare, el treball no deu, ni ha d'ésser considerat mai com un afront. I no ho ha d'ésser perquè la civilització, en estimular les facultats i sentiments de l'home, ha creat nombroses necessitats que l'han dignificat i el fan imprescindible, esborrant-ne, a l'ensem, tots els afrontosos records del seu origen.

En el treball—sigui manual, intel·lectual, artístic—hom ha de veure-hi la utilitat d'un servei social que ens permet, a la vegada, de satisfer les pròpies necessitats i les dels nostres semblants. Les pròpies, perquè per mitjà d'ell ens podem procurar el quotidià menester; les dels altres, perquè per mitjà d'ell hom pot canviar el que ha estat objecte del seu treball per allò que, no podent o no sabent fer, d'altres han produït per a ell.

El treballador, malgrat l'aspecte particular del seu ofici o professió, més que per a ell, treballa per a la col·lectivitat, i la varietat de professions i oficis és l'exponent de la riquesa social i col·lectiva.

Passa, però, freqüentment, que la llei dels canvis, principi regulador de la producció i el treball, base i fonament de la vida civil de l'home, ha estat supeditada a l'imperi dels insans egoismes moguts i xarbotats per aquella deïtat terrena, anomenada Diner.

La major part dels qui treballen han perdut la finor de percepció que mena a la perfecció i benestar social. A mesura que l'home vol viure amb satisfacció, augmenta les seves necessitats sense tenir cura, tot amb tot, d'evitar convertir-se en una cega i muda màquina productora.

Ningú no ha d'oblidar que la gràcia, el valor espiritual del treball és l'amor a l'obra produïda, que l'ofici, la professió és Filosofia i Art, Invenció i Poesia; car en oblidar-ho ens acostumaríem a no veure en els oficis i professions altra cosa que la manera d'adquirir el diner necessari per a la vida i les seves comoditats i luxes, perdriem la llibertat de decisió, oblidariem